

Latvijas Kompartijas
Kuldīgas rajona komitejas
un Kuldīgas rajona izpildu
komitejas organs

PADOMJU KULDĪGA

IZNĀK TRIS REIZES NEDEĻĀ
Redakcija Kuldīgā, Ventspils ielā 36 M
Tālrunis № 105
Redakcija atvērta no plkst. 9—18
Numurs maksā 15 kap.

№ 142 (1878)

Piektdien, 1956. g. 30. novembri

12. gads

Rūpīgi organizēt agro- un zootehnisko kursu darbu

Arvien jauni uzdevumi tiek izvirzīti mūsu kolchoziem — organizēt lauksaimniecisko ražošanu tā, lai tuvākajos gados būtu pārpilnība it visi lauksaimniecības produkti. Pēdējo gadu pieredze liecina, ka ikviens kolchozs var tās laikā leņķojami celt ražas un lopu produktivitāti, ja vien pie darba nopietni ķeras kolchozu vadītāji, brigadierī, lauksaimniecības specialisti, vajadzīgo vietu ierādot pirmrindnieku pieredzes un lauksaimniecības zinātnes jaunāko atziņu ieviešanai praksē. To apliecina kolchozu „Imanta“, „Traktorists“ sasnēgumi lopkopībā, kviešu ražas kolchoza „Uzvaras karogs“ un citi piemēri. Un tieši tam kalpo agro- un zootehniskie kursi. Rajona lauksaimniecības izstādē vēlreiz pierādīja, ka ikvienā kolchozā ir uzkrāta pieredze ražu celšanā, lopkopības produktu ražošanas palielināšanā, pašu darba darītāju materiālas labklājības vairošanā. Iepazīstināt ikvienu agro- un zootehniskā pulcīna klausītājus ar pozitīvo, kas ir katrā mūsu rajona un arī citu rajonu kolchozos, palīdzot viņiem apgūt labāko slaucēju, cūkpeļu, teļu kopēju, kartupeļu, cukurbiešu un citu kultūru audzēšanu darba metodes, zinātniski pamatot pirmrindnieku pieredzi — tādā ir kursu vadītāju uzdevums.

Kolchoznieku mācībām šogad vajadzēja sākties ar 1. novembri. Diemžēl, vēl uz šodien nodarības nav sāktas

nevienu rajona kolchozā. Tā turpināties nedrīkst. Kolchozos „Padomju Latvija“, „Cīņa“, „Proletarietis“, Raiņa vārda nosauktajā, „Komunars“, „Aktivists“ ir lauksaimniecības specialisti, kuriem uzdots kolchoznieku mācības organizēt un vadīt, un viņiem nav nekāda iemesla ilgāk ar šo darbu kavēties, it sevišķi tāpēc, ka, sākot ar šo gadu, agro- un zootehniskie kursi triju gadu veltā ilgs divus gadus.

Kursu darbs nav atstājams tikai kolchozu agronomu un zootehniku ziņā vien. MTS direktoru un galveno specialistu pienākums pastāvīgi kontrolēt, kā norit mācības, organizēt pasniedzēju seminārus. Nedrīkst pieļaut, ka pasniedzēji dzenas tikai pēc nodarbtības skaita. Vairāk jāraugās uz to, lai katrā nodarbtībā dotu klausītājiem tieši to, kas viņiem visvairāk noderīgs praktiskajā darbā. To varēs panākt nevis ar sausu lekciju lasīšanu, bet dzīvām pārrunām, uz vietas parādot, kā praktiski sagatavojama rupja lopbarība, izbarošana, kādra pakaišiem, kā uzkrājamam sagatavojams organominerālais mēslojums utt. Tad arī nodarbtības būs interesantas un klausītāju tām netrūks. Jaunajā mācību gadā nedrīkst aizmirst arī tos, kas jau kursus beigusi iepriekšējos gados. Arī par viņu kvalifikācijas un zināšanu celšanu jāraugās, organizējot tiem seminārus ar lekcijām un referātiem, pieredzes apmaiņu.

Darba pirmrindnieku vakars skolā

Pagājušajā nedēļā I vidusskolas audzēkņi pulcējās aktu zālē, lai atzīmētu darba pirmrindnieku vakaru.

Zālē valda svētku noskaņa. Iestājas klusums, kad Lilita Grabovska sāk referātu par darba nozīmi mūsu zemē. No tā klausītāji uzzin, ka I vidusskolas skolnieki ir strādājuši gan rajona kolchozos, MTS, gan finieru fabrikā „Vulkans“, MRS un citos uzņēmumos.

Visvairāk skolēnu strādājuši kolchozos. Referente min darba pirmrindniekus — 9. klases skolnieci Ritu Rugāju, 10. klases skolnieci Birutu Rožkalni un daudzas citas, kas izpelnījušas vairāk nekā 100 izstrādes dienas. Daži zēni, kā Jānis Līnķis Mičurina vārdā nosauktajā lauksaimniecības artelī un citi izpelnījuši

pat 128 izstrādes dienas. Visi skolnieki, kas vasarā čakli strādājuši, saņem vērtīgas balvas. Pēc pirmrindnieku apbalvošanas seko mākslinieciskās pašdarbības koncerts. Skaisti izskan zēnu ansambļa izpildījumā „Dziesma par Volgu“ un citas padomju komponistu dziesmas. Ar interesi skolēni noklausās dzejoli „Mainīgo mākoņu daudzums“, meiteņu ansambļa izpildījumā dziesmiņu „Ziediņš“ un vairākas citas. Programmas nobeigumā ar akrobātiskiem vingrojumiem uzstājas Dzintra Lāma un Leva Žuriņa.

Pēc priekšnesumiem čaklī darba darītāji pavadīja vakaru dejās.

R. Dzenīte

Iedzīvotāju apkalpošanas cechā

Rūpējoties par strādājošo darba apstākļu uzlabošanu, Rūpnieciskā nesen iekārtots iedzīvotāju apkalpošanas cehs, kurā apvienota grāmatu sietuve, daiļkrāsotava, pulksteņu remontu un apavu darbnīca. Telpas tagad glīti izkrāsotas, ierīkotas apkures ierīces, un ceha strādnieki sekmīgi cīnās par ikmēneša ražošanas plāna izpildi. Tā grāmatu sējēja b. Varslavane iesien grāmatas iestādēm, kā arī individualajiem pasūtītājiem. Darba rosme valda arī daiļkrāsotavā, kur bb. Kēniņš un Bunclers gatavo gan lozungus, plaka-

tus, gan arī mākslinieciski noformē sienas avižu pamatnes iestādēm un kolchoziem. Arī pulksteņu meistaram b. Atālam darba pilnas rokas. Apavu darbnīcā tagad atsevišķi ierīkota virsu izgatavošana.

Oktobra mēneša ražošanas plānu iedzīvotāju apkalpošanas cehs izpildījis par 105 procentiem, un, kā izsakās ceha vadītāja b. Peika, arī gada plānu ceha laudis cer pārsniegt.

Tuvākajā laikā pabeigs remontu arī šuvēju darbnīcās un fotodarbnīcā.

Z. Smilga

Izbūvē jaunas darbnīcas

Mičurina vārdā nosauktā kolchoza būvbrigades laudis brigadiera b. Zīrņa vadībā šovasar uzbūvēja jaunu ēku, kurā paredzēts ierīkot galdnieku, kalēju un mehānisko darbnīcu. Pašreiz būvbrigades astoņi kolchoznieki veic ēkas

iekšējo izbūvi. Jauno ēku ekspluatācijā nodos vēl šinī gadā.

Kolchoza valde darbnīcas vajadzībām paredz iegādāties modernus darba rīkus.

M. Roga

Uzlabotas dzirnavas

Rajona rūpniecības kombināta Planīcas dzirnavās šogad tiek veikti lieli remonta darbi. Vispirms salaboja dzirnavu dīķa dambi. Turveica plašus zemes darbus, atjaunoja darba, brīvslūžas un pamata menīķi. Daudz darīts arī dzirnavu iekārtas uzlabošanā.

Ir pārkārtota valču bīdele. Viss darba process tagad mechanizēts. Sietos ielikts jauns lotismalks zīda audekls, tāpēc tagad iegūst augstākā labuma miltus. Bīdeļa miltus tagad šķiro trīs šķirās.

Planīcas dzirnavās pirms apmēram desmit gadiem pārtrauca izgatavot grūbas un putrimus, tāpēc ka šī iekārta bija galīgi nolietojusies. Tagad grūbotāju, putrimu skaldītāju un citus mehānismus uzstāda jaunus. Šī iekārta sāks darboties pēc dažām dienām.

Ir padomāts arī par rupjā

maluma miltu kvalitātes uzlabošanu. Šim nolūkam uzstāda cilindrisku sietu. Uz graudu īpašnieku vēlēšanos pēc samalšanas varēs laist miltus caur šo sietu, kurš atdalīs graudu apvalku rupjākās daļās.

No jauna ir uzstādīta graudu spiede. Tajā varēs saspiest graudus lopiem un pārstrādāt iesalu.

Lai dzirnavās dažādus graudu pārstrādāšanas veidus varētu izdarīt reizē, ir uztaisīts otrs ūdens rats. Malēju ērtību labā tuvākajā laikā tiks ierīkota maisu uzvelkamā ierīce.

Dzirnavās varēs strādāt nepārtraukti arī tad, kad vasaras sausumā dīķi ūdens līmenis būs pazeminājies. Tad mehānismus darbinās izremontētais 75 zirgspēka dizelmotors.

K. Līnķis

Lasītāju konference

Sudrabkalnu tautas namā šinīs dienās notika lasītāju konference par tematu „Bērnu audzināšana ģimenē un skolā“. Skolotāja b. Vainovska referēja par bērnu audzināšanu. Referente minēja piemērus no vietējās dzīves, kur parādīja gan labās, gan sliktās puses bērnu audzināšanā.

Debatēs izsacījās Snēpeles vidusskolas direktors b. Kazaks, partijas pirmorganizācijas sekretars lauksaimniecības

artelī „Brīvais ceļš“ b. Vilerts, Sudrabkalnu slimnīcas sanitāre b. Soģe, un citi.

Pēc debatēm sekoja A. Vilka komedijas „Sapnis nomodā“ izrāde Sudrabkalnu tautas nama dramatiskā pulciņa iestudējumā, kuru vada skolotāja b. Cera.

Neskatoties uz sliktajiem laika apstākļiem, iedzīvotāji bija izrādījuši lielu interesi un ieradusies kuplā skaitā.

K. Krasts

MŪSU REPUBLIKĀ

Ļeņingradas un Ventspils zvejnieku draudzība

Ventspils rajonā pašreiz zvejo vairāk nekā 60 Ļeņingradas zivju rūpniecības trestu kuģu. Ļeņingradieši strādā ciešā sadraudzībā ar latviešu zvejniekiem. Mencu un reņģu baru atrašanās vietas paziņo visu zvejas kuģu komandām. Tas dod iespēju Ļeņingradas un Ventspils zvejniekiem ik dienas nogādāt krastā līdz 150 tonnām zivju. Ļeņingradieši jau nozvejojuši vius gada plāna 800 tonnu mencu un reņģu.

Pieaug lopu produktivitāte

Vēl nesen lauksaimniecības artelī „Cīņa“ govju produktivitātes ziņā bija pēdējā vietā Smiltēnes rajonā. Bet pagājušajā saimniecības gadā tas izvirzījās pirmrindnieku vidū. Šai kolchozā no katras govys caurmērā izslauca pāri par 1800 kg piena — par 884 kg vairāk nekā 1955. gadā. Lopu produktivitātes krasi pieaugumu kolchozs panāca, mechanizējot lopkopības fermas, ierīkojot ilggadīgās kultivētās ganības un pareizi organizējot zaļo konveijeru.

Slaucējas panāk labus piena izslaukumus arī pašlaik. Novembrī viņas no katras govys ieguvušas 15 kg piena vairāk nekā pērn. Patlaban labākās slaucējas — M. Knope, Z. Jukeviča, S. Kimša un citas ik dienas iegūst 9—10 kg piena no katras govys.

Fermās uzstāda jaunus agregātus

Valkas rajona lopkopji guvuši labus panākumus sacensībā par piena lopu produktivitātes celšanu. Ik uz 100 hektariem lauksaimniecībā izmantojamās zemes caurmērā iegūti 268 centneri piena.

Šoruden lopkopības fermās uzstādīts desmitiem jaunu agregātu. Tagad gandrīz visas kūti ir lopbarības sautētāji, skābarības un salmu griezēji, raušu drupinātāji. Kolchozi iegādājušies arī daudz saku griezēju, kartupeļu šķaidītāju un katlu rupjās lopbarības sautēšanai. Tagad katrā otrajā fermā ir automatiskie dzirdinātāji.

Mechanizējot darbietilpīgos procesus fermās, kolchozi ietaupījuši 15—20 procentu izstrādes dienu.

(LTA)

PIE PADOMJU SAIMNIECĪBAS „VĀRME” CELTNIEMIEM

Aizritējis jau krietns laiks kopš pēdējais graudaugu vezums ieligoja padomju saimniecības „Vārme” šķūņos. Novāktos labības laukus jau klāj plāna sniega kārtā, taču darba rosmenapsīkst; daudzajās jaunbūvēs diendienā rosās celtnieki. Viņu roku veidotas top vairākas dzīvojamās mājas un saimniecības ēkas...

„Šis, kā teikt, ir pirmais gads padomju saimniecības vēsturē, kad reizē būvējam tik daudz celtni, saka direktors b. Vaivads. „Darbi pašreiz norit septiņās vietās”.

Abās pusēs alejai, kas aizvijas no Šķēdes uz pietavu, iezīmējas jaunais ciemats. Vēl pagājušajā gadā tur bija tikai pirmā nelielā koka mājiņa. Tagad tai līdzās paceļas divdzīvokļu mūra ēka, bet otra tikko veidojas. Turpat netālu celtnieki būvē astoņdzīvokļu mājas otro stāvu, bet pirmajā jau pilnā sparā iekšējo apmešana. Pretējā alejas pusē lepnī savu vareno korpusu slien plaša mehāniskā darbnīca.

„Šīnī gadā jāpabeidz vi-

Tāda izskatās jaunā mehāniskā darbnīca...

labākajām brigādēm, b. Bergmanis tūlīt min brigadieru bb. Zepa, Sļestrupa un Fārnesta vārdus. Taču nevar arī piemirst atsevišķus amatniekus. Lūk, ar ierastām roku kustībām ķieģeli pie ķieģeļa liek mūrnieks Kārlis Zanders. Savu uzdevumu viņš izpilda par 120 procentiem. No viņa neatpaliek arī Žanis Heniņš un gados jaunais betonētājs Visvaldis Šetlers.

Dotos uzdevumus pārsniedz namdari Bite, Šulcs, Veršūns, galdnieki Ķeplasts

pa brigades vīriem Ķingu-tos bija ko „saraut”. Gateri nodarbināja dienu un nakti, jo celtniekus taču nedrīkst atstāt bez materiāliem. Tomēr nācās dzirdēt vienu otru asāku vārdu. Jaunajai cūku kūtij prasagrie-tu dēļus, jumta spāres, grie-ti vajadzīgi arī dzīvojamām mājām. Ej nu visus reizē apmierini! Jā, vajadzēja, kā saka, pastrādāt vaigu sviedros.

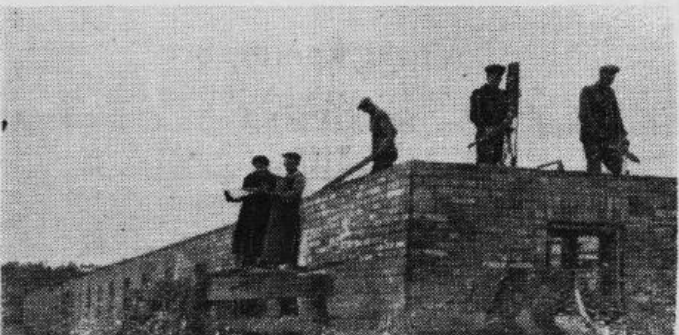
Padomju saimniecības ļaudis prot pārvarēt grūtības un tā tas bija arī toreiz. Pašu spēkiem iekārto-ta galdnieku darbnīca ar visām nepieciešamajām ierīcēm, jumtu dēļus un skaidu sagatavošanas ierīces.

Celtnieku rīcībā nodotas caurmērā katru dienu trīs automašīnas un vairāki pa-jūgi. Automašīnas izmanto grants, ķieģeļu un cementa atvešanai, bet būvkokus pie-gādei — traktorū.

Vēl plašāki nodomi celtniekiem nākamajā gadā. Pa-redz uzbūvēt ēdnīcu ar 36 vietām, plašu kopmitni padomju saimniecības ļaudīm. Esošo lopu novietņu skaitam vēl pievienosies divas liellopu kūtis un cūku kūts. Uzbūvēs arī ūdens torni, vairākas dzīvojamās mājas. Pašreizējā galdnieku darbnīca ir diezgan pamaza, bet nākamajā gada uzcels plašu darbnīcu ar speciālu materiālu kulti. Ja šogad celtniecībai izlietos vairāk nekā 1.200.000 rubļu, tad nākam-gadā šī suma būs daudz lielāka. Nākamajam gadam jau iegādāts 25.000 ķieģeļu un 100 t kaļķu.

Tāda ir padomju saim-niecības „Vārme” celtnieku šodienas un nākotnes nodo-mi.

R. Līdumnieks

Domāts arī par lopkopības ēkām. Lūk, jaunās cūku kūts celtniecība.

Tas viņiem jāpārdomā nopietni

Administratīvās komisijas sēde. Komisijas locekļu priekšā krietna kaudzīte protokolu. Viens no tiem sastādīts jaunietim Erikam Hartmanim par nepieklājīgu uzvešanas rajona kulturas namā. Neilgā laikā Erikam jau otro reizi jāierodas administratīvās komisijas sēdē un jāatbild uz nepatīkamiem jautājumiem par viņa rīcību. Taču visas jaunieša atbildes nepārprotami liecina vienu — viņš iegalvojis sev, ka tas nav nekas nosodāms, ja zālē izrādes laikā „staipa” kož-lājamo gumiju, kropļo dejas un nepaklausu komjauniešu patruļu aizrādījumiem. Viņa pretrunīgās un ne visai sakarīgās atbildes, ilgā klusēšana rāda, ka jaunietis ne par ko negrib atzīt savu vainu. Un, protams, nevar taču nenākt kauns, ja tik daudz cilvēku klausās, ka tu neesi pratis uzvesties sabiedrībā un bijis nepieklājīgs. Tomēr Hartmanim ieteicams ātrāk atrast drosmi atzīt savu kļūdu un pierādīt, ka viņš ir kulturs jauniešs, par kuru sabiedrībai nav jākaunās, jo uz-sāktais ceļš ir slidens un līdz-šinējo draugu ietekmē ātri var gadīties, ka administratīvās ko-misijas vietā būs jāstājas ties-sas priekšā. Erika tēvs kritis Lielajā Tēvijas karā, atdodot savu dzīvību par to, lai dēls

varētu dzīvot skaistu un satu-rīgu dzīvi. Jāautā Erikam, kā-das viņam ir tiesības apsmiet to, par ko cīnījies viņa tēvs? Vai viņa lielākais pienākums nav to, ko tēvs kopā ar bied-riem izcīnījis, stiprināt un vei-dot tālāk?

Atzīt savu vainu drosmes ne-pietika arī jaunietim Žanīm Ša-mam, kurš administratīvās ko-misijas sēdē neieradās. Komi-sija viņu sodīja ar 100 rub-ļiem. Bet vai tad tas ir galve-nais? No kauna komisijas lo-cekļu priekšā Šams izvairījās, bet viņu šodien nevar nede-dzināt kauns par to, ka dau-dzi cilvēki dzirdēja viņu la-mājamies necenzētiem vārdiem 24. oktobrī restorānā „Venta”. Tikpat nepieklājīgi uzvedās Šama draugs Voldemars Terps. Arī viņu nācās sodīt ar 100 rubļiem. Jāsaka šiem jaunie-šiem, ka viņi dara kaunu vi-sai sabiedrībai un, nemainot savu uzvešanas, nonāks uz ap-sūdzēto sola un tiks izolēti no sabiedrības. Tas jāpārdomā arī pilsonim Jānim Skujiņam un ATK № 7 strādniekam Joha-nam Freimanim, kuru arī nā-cās sodīt administratīvā kārtā par sabiedriskās kārtības no-teikumu neievērošanu.

F. Jaunbelzējs,
rajona administratīvās komisijas
priekšsēdētājs

Katrā kolchozā nodrošināt augstvērtīgu daudzgadīgo zāļu sēklu

Gadu no gada kolchozos ar-vien lielāku vēribu veltī daudz-gadīgajiem zālājiem. Tagad ikvienam kolchoza priekšsē-dētājam un lauksaimniecības specialistam ir skaidrs, ka bez labām āboliņa un stiebrzāļu ganībām, bez plāvām ar labi izkoptu zālāju zeltiem strauji kāpināt lopkopības produkti-vitāti nav iespējams. Taču līdz pat pēdējam laikam šo valstis-ki svarīgo darbu stipri traucē daudzgadīgo zāļu sēklu trū-kums. Lai arī nākamajā gadā neatkārtotos iepriekšējā gada kļūdas, šodien vislielākā vēri-ba jāveltī tauriņziežu un stiebr-zāļu sēklinieku kulšanai un sēk-lu uzglabāšanai.

Dažos kolchozos pastāv uz-skats, ka zāļu sēklinieku kul-šana nav jāsteidz. Šis uzskats ir nepareizs. Zāļu sēklinieki jāizkuļ ātri, ne vēlāk kā 20 die-nas pēc to ievākšanas šķūnī. Pretējā gadījumā sēklas iz-burst, jeb tās sabojā peles un žurkas, rodas zudumi. Augstāk norādītie kulšanas termiņi sen jau pagājuši. Tagad tā jāizda-ra nekavējoties un uzmanīgi. Daudzgadīgo zāļu sēklinieku kulšanu veic ar labības kuļma-šīnu, attiecīgi nostādot sietus un ventilatorus. Ja izkultās sēk-las vēl mitras, tad tās jāizžā-vē, izklājot plānā kārtā uz grī-das un vairākas reizes dienā pārmaisot. Pēc sēklu izžāvēša-nas tās jātīra ar sēklu šķiro-jamām mašīnām, ko vislabāk veikt ar „Triumu”.

Nereti lielas kļūdas pieļauj arī zāļu sēklu uzglabāšanā. Stiebrzāļu sēklas, tāpat tau-riņziežu, jāuzglabā sausās, la-bi vēdinātās telpās. Vispiemē-

rotākās ir koka klētis, kurās izžāvētās sēklas uzglabā mai-sos. Lauksaimniecības kaitēk-ļiem — pelēm un žurkām labāk garšo zāļu sēklas nekā labības graudi, tāpēc tie vispirms uz-brūk zāļu sēklai. Maisus ar zā-ļu sēklām, lai tiem nepieklūtu šie grauzēji, uzglabā pakārtus pie griestiem vai uz galda, ap kura kājām jāapsit apkārtskārda un arī uz maisiem uzliek skārdus ar noliektām malām.

Ievērojot kultivēto zāļu sēk-lu kulšanas un uzglabāšanas noteikumus, Latvijas Lauk-saimniecības akadēmijas māci-bu un pētījumu saimniecības „Vecauce” prakse rāda, ka var iegūt vairāk nekā 700 kg no ha plavu auzenes un 500 kg no ha kamolzāles sēklu ražas. Par vidējām sēklu ražām uz-skata: sarkanam āboliņam 200—400 kg no ha, bastarda 200—500 kg, baltam 150—300 kg, timotiņam, plavu auzenei, kamolzālei, augstai raizālei 300—500 kg, plavu lapsastei 150—250 kg, sarkanai auzenei 200—300 kg, plavu skarenei un bal-tai auzenei 200—300 kg, pla-vu skarenei un baltai smilgai 100—200 kg.

Kolchozos jāpanāk tūlītēja daudzgadīgo sēklinieku izkul-šana un absolūta zāļu sēklu saglabāšana, lai tās būtu augst-vērtīgs materiāls jaunu daudz-gadīgo zālāju platību apgūša-nai un vecā zālāja zeltmeņa at-jaunošanai. Šajā darbā maxi-māla palīdzība jāsniedz MTS mehanizatoriem.

R. Folkmanis,
Latvijas Lopkopības un Veterinārijas
zinātniskās pētniecības institūta
zinātniskais līdzstrādnieks

Ciema biblioteku un tautas namu skate tuvojas noslēgumam

Nobelgumam tuvojas ciemu biblioteku un tautas namu skates posms, kad varēs vērtēt un salīdzināt šo kultūras iestāžu darbu un sasniegumus. Kuru atzīs par labāko? Tas kļūs zināms, kad attiecīgās komisijas būs pārbaudījušas visu ciemu biblioteku un tautas namu darbu. Pārbaude ir sākusies. Lūk, daži rezultāti.

Pasākumi ir dažādi un interesanti

Astoto gadu Kables ciema bibliotekares pienākumus veic Anna Freimane. — Rūpīga un atsaucīga, — tā viņu raksturo ciema izpildu komitejas darbinieki, tā par viņu atsaucās arī ciema iedzīvotāji, kas to ievēlējuši par ciema padomes deputāti.

Ka bibliotekare savu darbu mīl, kļūst skaidrs, tuvāk iepazīstoties ar biblioteku.

Grāmatas, kuru bibliotēkā ir pavisam vairāk nekā 3000, glīti sakārtotas plauktos. Jaunākās grāmatas izvietotas stendā un lasītājiem uz reizi redzamas. Vienīgi varētu vēlēt, lai šis stends būtu plašāks, jo bibliotēka saņem arvien jaunas grāmatas. Šogad vien tās iegādātas apmēram par 2000 rubļiem.

Lasītāju, kas apmaina grāmatas uz vietas bibliotēkā, Annai Freimanei ir 425, bet tas jau nav viss. Kur tad vēl četras ceļojošās bibliotēkas, ko bibliotekare noorganizējusi — kolchozos „Brīvība”, „Grauds” un ciema slimnīcā. Pie lasītājiem mājās ierodas arī pati bibliotekare. Vai mazuļiem pienākumu un staigāšanas ir ciema padomes deputātei un aktivistei — te nepieciešami redzēt, kāda kārtība ir vienā vai otrā lopu noviet-

nē, te jāpārbauda vēlētāju sūdzības. Un šajos gājienos bibliotekare neaizmirst paņemt līdzi grāmatas, aprunāties ar lasītājiem. Tāpēc nav brīnums, ka lasītāju skaits bibliotēkā aug.

— Šajā mēnesī nākuši klāt 12 jauni lasītāji, — stāsta Anna Freimane, rādot jaunās lasītāju kartiņas, — bet vidēji katru mēnesi jauno lasītāju ir 15.

Lasītāju interesi par grāmatām bibliotekare vairo ar dažādu pasākumu palīdzību. Lūk, kopā ar Kables vidusskolu noorganizēts literārs vakars par Fadejeva grāmatu „Jaunā gvarde”. Notikušas lasītāju konferences par V. Lāča grāmatu „Ciems pie jūras”, Cīruļa un Immermana stāstu „Sestās klases dārgums” un citām. Līdz gada beigām b. Freimane paredz noorganizēt vēl vienu lasītāju konferenci. Referatu „Padomju Latvijas lietiskās mākslas sasniegumi” bibliotekare nolasijsi kolchozā „Brīvība”. Bet bibliotēkā dzīvāks ir pēcpusdienas ceturtdienās. Tad pie Annas Freimanes ierodas Kables vidusskolas skolnieces — rokdarbu pulciņa dalībnieces, kurām bibliotekare mā-

ca aust krāšņās prievītes un citus rokdarbus.

Bibliotekare domājusi arī par to, lai bibliotēkā netrūktu uzskatāmās agitācijas. Taču šeit vēl krietni jāpastrādā, lai diagramās būtu parādīti raksturīgākie skaitļi, lai tās būtu labi saprotamas, atspoguļotu ciema kolchozu dzīvi. Ciema padomes telpās redzami novecojuši sacensību rādītāji, nekārtība ir sarkanais stūritis. Protams, ka arī tam ciema bibliotekare nedrīkst vienaldzīgi paiet garām, lai gan krietnus pārmējumus šeit pelna tautas nama vadītāja, ciema padomes darbinieki un komjaunatnes organizācija.

A. Lēpa

VIESTURU CIEMA PADOMES DARBINIEKIEM KULTURAS DARBS NERŪP

27. novembrī skates komisija ieradās Viesturu ciemā. Tā, pārbaudot bibliotēkas un tautas nama darbu, interesējās arī par to, kā ciema padome atbalsta kultūras pasākumus. Ciema padomes praktiska palīdzība ir sevišķi nepieciešama ciema kultūras darbiniekiem, jo kā tautas nams tā arī bibliotēka, kas atrodas Zutenu skolas ēkā, samērā jaunas iestādes — tās nodibinātas tikai pagājušajā gadā. Tautas nama vadītājs komjaunietis J. Meijers un ciema bibliotēkas vadītāja V. Zabarovska strādā centīgi, abi pabeiguši Kultūras ministrijas kvalifikācijas celšanas kursus. Kultūras masu pasākumus atbalsta ciema skolotāji. Taču ciema pado-

mes priekšsēdētāja vietnieci b. Birkmani un sekretari b. Spārniņu maz interesē, kas notiek tautas namā un bibliotēkā, kādi kultūras darba pasākumi tiek organizēti. Viņas nav vairākus mēnešus redzētas tautas namā. Priekšsēdētāja vietniece b. Birkmane un sekretare pat uzskata kā lielu nastu, ja viņām vēl jānoņem ar kultūras iestādēm, jo tās nekādu praktisku labumu nedodot. Un tiešām, Viesturu ciema padomē redzams, ka šeit saimnieko ļoti praktiski ļaudis. Skārda izkārtne, uz kuras uzrakstīts ciema padomes nosaukums, izmantota lietderīgi — tā piestiprināta kāda loga izsistā augšējā stikla vietā. Komisijas pārstāvji iegriezās ciema padomē. Uz jautājumu, kad ciema kultūras darbs apspriests ciema sesijā, sekretare b. Spārniņa atbild: — Septembrī.

— Kādu jautājumu sesija toreiz apsprieda?

— Sesija bija paredzēta, bet nenotika, deputāti nesanāca, — nemaz neapmulsusi paskaidro b. Spārniņa.

Izrādās, ka par kultūras darbu runāts gan kādreiz maijā, bet par ko īsti, neviens nevar pateikt.

— Kā jūs — ciema padome palīdzat ciema kultūras darbiniekiem?

— Mums nav ko palīdzēt, ja nepalīdz mums, — Spārniņa, neļaidama ciema padomes priekšsēdētāju pie vārda, kā ar cirvji nocērt.

— Konkreti kādu palīdzību tad jūs gaidāt no viņiem?

— Nu, piemēram, bibliotekare

trīs dienas lai sēž bibliotēkā, bet trīs dienas lai nāk un strādā šeit kancelejā. Lai raksta izziņas, kārtot grāmatas... te darbs atradīsies, — ātri nobērs sekretare.

Bibliotekare piedalās lopu skaitīšanā, palīdz iekasēt nodokļus, bet prasīt to, lai to pārvērstu sekretarei par palīdzību, būtu par daudz.

Kad prasām b. Birkmanei, kas ir ciema kultūras un izglītības komisijas priekšsēdētāja, viņa to nezin pateikt. Ja norāda, ka ciema padomes pienākums un pašreiz pēdējais laiks apgādāt tautas namu un bibliotēku ar kurināmo, saņemam strupu atbildi: — Malka mežā ir, lai brauc pakaj.

Lieki ir tālāk risināt šo sarunu par kultūras iestāžu atbalstīšanu, jo skaidri redzams, ka ciema padomes vadība viņi informēta par kultūras darba jautājumiem un saviem uzdevumiem attiecībā uz kultūras darba uzlabošanu.

— Ne tautas nama vadītājs, ne bibliotekare nekur neder, uz vietas sasauksim sesiju un tūlīt atbrīvosim! — b. Birkmane noklīdz kultūras nodaļas vadītājam. Tikai nomainīt un vairāk nekā!

Protams, cilvēki, it sevišķi kultūras darbinieki, nav izkārtņi, kuras ciema padome var mainīt un izlikt tur kur iepatīkas. Ciema kultūras darbiniekiem ciema kultūras darba organizēšanā ir svarīga loma un atbildīgi pienākumi. Taču ar to visu viņi netiks galā, ja nesauksim pienācīgu atbalstu no vietējās ciema padomes, partijas un komjaunatnes organizācijām.

A. Viksna

Ungaru tautas uzvara pār kontrrevolūcijas spēkiem

Oktobra beigās — novembra sākumā Ungarijā norisa notikumi, kas saistīja visas pasaules sabiedrības uzmanību. Iekšējās reakcijas tumsle spēki, ārzemju imperialistu aktīvi atbalstīti, izdarīja izmisīgu mēģinājumu gāzt tautas varu, iznīcināt ungāru tautas socialistiskos iekārojumus, atgriezt Ungāriju uz kapitalisma ceļu.

Kā zināms, pēc kara gados Ungarijā tika radikāli pārveidotas sabiedriskās attiecības. Komunistiskās partijas vadībā strādnieku šķira cieši savienībā ar darba zemniecību iekaroja politisko varu valstī, iznīcināja kapitalistiskās ekspluatācijas sistēmu, nodibināja socialistisko tautas demokrātijas valsti — Ungārijas Tautas Republiku. Ungārijas darbaļaudis uzsāka socialistiska celtniecību un jau guvusi lielus panākumus šajā darbā.

Taču Ungārijas kapitalisti un muļnieki, visi socialistam naidīgie spēki negribēja samierināties ar varas un savu bijušo privilēģiju zaudēšanu. Balstīdamies uz starptautiskās, vispirms amerikāņu reakcijas tiešo palīdzību, viņi izvērsa aktīvu graujošu darbību pret tautas Ungāriju.

Starptautiskā imperialisma plānos Ungarijā bija ierādīta svarīga vieta. Pirmajos gados pēc Ungārijas atbrīvošanas no fašisma tās koalīcijas valdībā notelcēji bija sīkzemnieku partijas reakcionārās vadības pārstāvj, kas bija gāzta Hortija fašistiskā režīma slepenie piekritēji un amerikāņu imperialisma agentī. Ar viņu palīdzību rie-

tumpalstu imperialistiskās aprindas gatavoja kontrrevolūciju apvērsumu, cerēdams likvidēt tautas demokrātijas iekārtu un atjaunot Ungarijā veco buržuaziski muļniecisko iekārtu. Taču šīs cerības nepiepildījās. 1946. gadā reakcijas sazvērestība tika atklāta. Vairāki tās ievērojamākie dalībnieki, tai skaitā arī bijušais premjerministrs Ferencs Nads, aizbēga no Ungārijas pie saviem saimniekiem Amerikas Savienotajās Valstīs. Cietusi sakāvi, imperialistiskā agentūra Ungarijā nolida dziļā pagrīdē un paslēpās, lai nogaidītu sev labvēlīgāku situāciju. Šāda situācija Ungarijā izveidojās pēdējā laikā. Kā zināms, bijušie ungāru vadītāji pagātnē pieļāva rupjas kļūdas. Šīs kļūdas tika izlabotas ļoti gausi un nekonsekventi. Tas viss izraisīja masas nemieru, ko tādā izmantoja rietumvalstu imperialistisko aprindu vadītā ungāru kontrrevolūcionārā pagrīdē.

Kā attīstījās notikumi Ungarijā? 23. oktobra vakarā Budapeštas studenti sarakoja demonstrāciju ar lozungiem, kas aicināja valdību ātri izlabot pieļautās kļūdas un nekavējoties veikt jau nobriedušus pasākumus, lai celtu tautas dzīves līmeni un tālāk demokratizētu sabiedrisko dzīvi. Šajā miermīlīgajā demonstrācijā iespraucās kontrrevolūcionāri elementi. Iekukuši pūlī un izmantojami krēsli, viņi izprovocēja sadursmi ar tautas policiju un laida darbā jau iepriekš apgādatus ieročus.

Naktī vairākos galeaspilsētās

rajonos sākās ielu cīņas. Tajās kādu laiku, kā izrādījās, bija iesaistījušās diezgan lielas iedzīvotāju masas, it īpaši jaunatne, ko bija maldinājuši reakcionāro, antisocialistisko elementu melnīte, demagoģiskie lozungi.

Notikumu turpmākā gaita parādīja, ka reakcionāro dumpi Ungarijā rūpīgi un jau sen gatavojusi kontrrevolūcionārā pagrīdē. Dumpja kodolu veidoja iepriekš sagatavotas un labi apbruģotas bandas. Dumpinieki savu darbību uzsāka vienlaikus kā Budapeštā, tā arī dažās lietlādās Ungārijas pilsētās.

Līdzko Ungarijā sākās fašistiskais dumpis, tūdaļ pāri rietumu robežai valstī sāka ieplūst daudzas vīrsnieku un karēju grupas, kas savā laikā bija kalpojuši hitleriešu karaspēkā un fašistiskajā Hortija armijā. Pāri robežai dumpiniekiem lielā vairumā iesūtīja dažādus ieročus. Jau kontrrevolūcionārā dumpja pašā sākumā nodibinātā jaunā Ungārijas valdība ar Imri Nadiju priekšgalā nesēja tikt galā ar valstī izveidojušos stāvokli un sāka atdot reakcijas spēkiem vienu pozīciju pēc otras, tādējādi kļūdamā par kontrrevolūcijas veicinātāju. Ungarijā sākās chaoss un patvaļi. Fabrikas, rūpnīcas un dzelzceļi pārtrauca darbu. Sākas grautīgi un baltais terors. Kontrrevolūcionārās bandas grāva noliktavas un veikalus, postīja uzņēmumus, dedzināja skolas un muzejus. Viņi zvērīgi slepkavoja progresīvos sabiedriskos darbiniekus, kara un šova komunistus, godīgus ungāru patriotus.

Pār Ungāriju savilkās nopietni kapitalisma atjaunošanas un fašistiska režīma atdzimšanas draudi.

Sajos ārkārtīgi grūtajos un sarežģītajos apstākļos Ungārijas socialistiskie spēki, visa socialistisko zemju tautu vienprātīgi atbalstīti, spēja aizšķersot ceļu reakcijai, sagraut kontrrevolūcijas spēkus un noturēt savu zemi uz socialismu ceļu.

Savā uzsaukumā ungāru tautai jaundibinātā Ungārijas Revolucionārā strādnieku un zemnieku valdība, kuras priekšgalā stāties ievērojamais Ungārijas strādnieku kustības darbinieks Jānos Kādars, aicināja visus republikas darbaļaudis apvienot savus spēkus, lai darītu galu kontrrevolūcionāro bandu patvaļai. „Pienācis laiks rīkoties, — bija teikts uzsaukumā. — Aizstāvesim strādnieku varu, tautas demokrātijas iekārojumus. Ievēdīsim kārtību, nodibināsim drošību un mieru mūsu zemē!”

Ungārijas Revolucionārā strādnieku un zemnieku valdība lūdz Ungarijā saskaņā ar Varšavas līgumu distocētā padomju karaspēka pavalniecību sniegt ungāru tautai palīdzību, lai apspiestu kontrrevolūcionāros dumpiniekus un atjaunotu valsti kārtību un mieru. Padomju karaspēka pavalniecība ievēroja šo lūgumu. Jau pirmajā Tautas Ungārijas socialistisko spēku un Padomju Armijas daļu sadarbības dienā dumpinieku apbruģotās kontrrevolūcionārās bandas tika sakautas.

Tautas Ungārijas darbaļaudis atgriezās mierīgajā darbā, ko bija pārtraucis fašistiskais dumpis. Ungāru tauta atzinīgi

uzņēma Revolucionārās strādnieku un zemnieku valdības programmu. Šī programma paredz nodrošināt valsts nacionālo neatkarību, apvienot visus patiesos patriotus tautas demokrātiskās iekārtas aizsargāšanai pret kontrrevolūcijas uzbrukumiem, celt darbaļaudu dzīves līmeni, nodibināt nesaraunamus brālīgus sakarus ar socialistiskajām valstīm uz pilnīgas līdzietības un savstarpējas cieņas pamata, noābināt draudzību ar visas pasaules tautām, konsekventi cīnīties par socialismu, par mieru visa pasaulē.

Uzsākdama realizēt šo programmu, ungāru tauta balstās uz socialismu zemju darbaļaudu palīdzību, kuri ar lielu prēku uzņēma Ungārijas darbaļaudu uzvaru pār kontrrevolūcijas spēkiem. Pēc Ungārijas valdības lūguma no Padomju Savienības, Tautas Ķīnas un citām socialistiskajām zemēm uz Ungāriju tiek sūtīta partīka, būvmateriāli un medikamenti, kas tai bez atlīdzības piešķirti kā brālīga palīdzība. Ungarijā pakāpeniski atjaunojas normāla mierīga dzīve.

Notikumi Ungarijā no jauna atgādina, ka imperialisti nedomā izbeigt savu graujošo darbību pret socialistiskajām valstīm. Šie notikumi maca, ka socialistiskajai zemju tautām modri jāsaroga savai lielle iekārojumi, visiem spēkiem jāstiprina brālīgā draudzība un savstarpējā sadarbība. Tā ir viņu spēka neuzvaramības ķīla.

I. Laponogova

KRITIKAS GAISMĀ

Par pavēli un tās tapšanu

Ar „kritiķiem” attiecīgi jāizvērtējas—tādu „fiks” ideju aizstāv dažs labs kritikas apspie-dējs.

Un, lūk, nav tālu jāmeklē — mūsu laikraksta 28. oktobra numurā bija ievietots materiāls par to, ka savu uzdevumu godīgi nepilda Tūku fabrikas sardze Čuvijska, pat vēl sliktāk — mil „ieskatīties” ābeļu dārzā, bet fabrikas vadība ar to samierinās.

Uzzinājis par pamatoto un pie tam pārbaudīto kritiku, direktors Kaļuss kļuva stipri dusmīgs.

— Ak tā, saprotu... avīzē droši vien rakstījis Miglans. Nu pag, putniņ, par šo tu trāpīsi... trāpīsi un ilgi, ilgi atcerēsies, kas ir direktors Kaļuss un ko nozīmē viņam acis lēkt, — tā pie sevis nodomāja „nācābriņķis”.

„Safabriceja” atbildi redakcijai, kas pauz direktora dzīlo nožēlu, ka faktiski neesot pārbaudīti... Beldzot apgalvots, ka Čuvijska ir turpat labākais cilvēks visā fabrikā. Bet, lūk, Miglans, strādājot par 310 rubliem, esot nopircis vieglo mašīnu, tagad to pārdevis, ceļot ģimenes māju (tas esot aizdomīgi). Te direktors pat samul-dējies, jo Miglans mašīnu nopirka jau pirms vairākiem gadiem un, saprotams, ka pārdodot mašīnu un saņemot aizdevumu, ģimenes māju ir iespējams celt. Te nav nekā aizdomīga.

Bet, lūk, kas ir aizdomīgi. Direktors safantazēja pavēli par Miglana atļaušanu no darba. Jā, tiešām aizdomīgi...

Pavēlē, starp citu, lasāms: —Sardzes priekšnieks Miglans izrādījis nevēlīgus un fabrikas teritorijā ielaistī sveši laudis. Miglans pārgājis uz fabrikas sēpenu novērošanu. Ir gadījumi, kad Miglans aizgājis no fabrikas caur atļauzī zoga dēli. Miglans līcis sargam pārbaudīt šifera kravu, bet pats vērojis, kas notiks (tas esot negodīgi)...

Pavēli: — Atbrīvot no darba. Apmēram tā skan Kaļusa pavēle. Ar cilvēciņu saprātu to izlasot kļūst skaidrs, ka tā ar nolūku fabricēta, bez kaut kāda pamata.

Lūk, faktiski. Fabrikas teritorijā tiešām iegājuši cilvēki, kam tur nekāda daršana ne-

— Pag, putniņ, nu tu ilgi atce-rēsies, kas ir direktors Kaļuss!...

bija. Direktoram jāatgādina, ka tas „maktīgā” dūša bijis viņa dēls ar savu draugu Postiļu. Un, lai atceras, ka viņus ielaida Čuvijska, bet neviens cits.

Nav skaidrs, kāpēc par slepenu novērošanu tā uztraucas direktors. Fakts ir arī tas, ka Miglans izgāja no fabrikas teritorijas caur žogā atplēstā dēļa spraugu, lai novērotu, kas to iztaisnās. Pēc laiciņa viņš dēli pienagloja vietā. Kāds te pārkāpums?

Miklains ir lieta ar šiferu. Ko gan vēl vajadzēja darīt Miglanam, ja nedot norādījumu šiferu no fabrikas neizvest bez dokumentiem? Un šifera vedējus atgrieza atpakaļ. Ne-līdzēja šofera vairākkārtēja konsultācija ar direktoru, kad krava bija aizturēta (direktors tani laikā bija savā kabinetā).

Pēc Kaļusa domām „vai-niņš” izrādījās Miglans. Bet kas isti vainīgs, neviens nepa-interesējās. Kāpēc Čuvijska va-rēja atstāt sardzes telpas un neizmeklēja „tumšo” lietu ar šiferu un nekur nav apspriesta šo cilvēku rīcība?

Tūku fabrikā nekārtības ir vēl daudz vairāk. Un mēs do-mājam, ka tas tāpēc, ka lūk, Kaļuss blēzus nesauc pie kārtības, bet tieši otrādi — viņam nepatīk tie, kas grib kārtību. Un tā tas noticis arī šoreiz.

Uzmanību!

Uzmanību! Trulis bez šofera!

Tuvojoties „Vulkana” vār-tiem, jau pa gabalu varēja sa-dzirdēt rūkoņu. Ir sakāmvārds — „Tukša muca tālu skan”. Šo-relz tā nebija tukša muca, bet tukšs trulis. Nutona gravitaci-jas likums darbojas vienmēr un visur. Tā arī šoreiz strād-nieki to sāka izmantot prak-tiski. Sak, kāpēc trull stumt pa kalnu lejā, ja tas ripo pats. Visiem zināms, ka dzelz-ceļš bez optiskiem un skaņu brīdinājuma signāliem nav nekāds drošais. Svarīgs vēl šāds apstāklis: trulim „švunkā” jā-dražas pāri dzīvai satiksmes ielai Kuldīgā—Skrunda un var vēl sadurties ar kādu mašīnu. Tiesa, šeit izlikta brīdinājuma zīme virs tvaika apsildīšanas caurules, kur deg sarkana sig-nāluguns ar transparentu „Sar-gies motodreizinu!” Liekas, šis nodrošinājums ir pilnīgi ple-tiekams, lai „dzelzceļa” un autotransporta starpā nenotik-tu sadursme.

Un, lūk, gadījums! Kad bi-ju piegājis iepretim vārtiem, tiešām ar lielu tempu trulis pārdražas pāri Sarkanarmijas ielai, uzņemdamas kursu uz Ventmaļu. Man gribas izteikt lerosinājumu fabrikas adminis-trācijai un galvenajam inženie-rim b. Vanagam.

Ierosinu: nopemt esošo brīdinā-juma plāksni un uzlikt tās vietā citu:—Šoferi! Sargieties no truļa, kas brauc bez mofora un šo-fera! Vai izbūvēt gaisa tiltu, lai netraucētu „dzelzceļa” satiksmi pie „Vulkana” vārtiem.

Aculiecinieks

Atklāta vēstule lasītājiem

Mīlie lasītāji! Ja Jums kādu dienu gadās redzēt Kuldīgas ielās līdzīgu skatu, kā šajā bildē, tad neesiet pārāk izbri-nejušies un nodomājiet, ka tas notiek aiz vēlēšanās smidnāt gājējus, vai citām tieksmēm. Nē, to izraisījis dzīves ne-pieciešamība, jo Kuldīgā ne-vienā veikalā nav pārdošana ragaviņas, bet ģimenes mātēm aizgādāt mazos pilsoņus uz bērnu dārzu, vai bērnu sili pa slidenajām ielām bez tām ļoti grūti. Tāpēc viņas, droši vien, atradušas šādu izeju no nepa-tīkamās situācijas.

Jūs, mīlie lasītāji, mazaļiem pilsoņiem un viņu mātēm va-riet palīdzēt, reizi pa reizei „pabikstot” tirdzniecības orga-nizācijas, lai tās parūpējas, ka veikalā pārdošanā būtu raga-viņas.

Ar cienību
„Kritikas gaismā”

Tas nedara godu zobārstēm

Ja cilvēkiem bojāto zobu dēļ pēkšņi rodas neciešamas sāpes, tad noteikti pirmo palīdzību viņi meklēs un arī atra-dīs pie zobārstiem. Taču ne katru reizi tā ir mūsu rajona poliklīnikā. Lūk, pilsonei Ali-sai Kilevicai pēkšņi sāka sāpēt zobs. Viņa 23. novembrī iera-dās rajona poliklīnikā, kur ta-ni laikā strādāja zobārste Rin-ka. Slimniece lūdza palīdzību, lai izrautu sāpošo zobu, taču ārste atteica, ka šodien neva-rot. Tad slimniece lūdza otr-reiz, varbūt ka rīt varētu? Bet ārste noteica, ka arī rīt neva-rēs, lai gaidot uz decembra mēnesi...

Slimniece sāpes nezināja ko iesākt un lūdza palīdzību ra-jona slimnīcas galvenajam ār-stam b. Matvejevam. Pēdējais saprata slimnīcas ciešanas un uzrakstīja zīmīti, lūdzot zob-ārsti palīdzēt. Nākamā dienā slimniece atkal griezās poli-klīnikā pie zobārstes Rīnkas, bet arī šoreiz, neskatoties arī uz galvenā ārsta lūgumu, slim-niece tika strupī noraidīta vār-diēm:—Man astoņi tādī direk-tori var šādas zīmes rakstīt, es to zobu tomēr nerausu...

Šā gada oktobra beigās skol-niece Guntā Brāle no Abavas ciema sāpoša zoba dēļ noka-vēja skolu un ieradās rajona poliklīnikā no paša rīta pie

zobārstes Rīnkas, lai tā izrau-tu zobu. Arī šo nelaimīgo skol-nieci ārste noraidīja. Meitenes tēvs griezās rajona vado-sās iestādēs, lai ietekmētu ciet-sirdīgo ārsti. Taču nekas nelī-dzēja. Zobārste Rinka palika nepielūdzama un pat nolika klausulī sarunu nepabeigusi ar Veselības aizsardzības nodaļas vadītāju b. Gerclū.

Pilsonim Ivanam Sergejevam notika vēl nepatīkamāks atga-dījums ar rajona poliklīnikas zobārstiem. Ārste Dīdrichsone, iztīrot kāda zoba sak-ni, atstāja tur ielauztu urbi. Kad slimniece smeldzošās sāpes nepārstājas, viņš ieradās atkal poliklīnikā. Taču šoreiz strādāja zobārste Rinka, kas slimnieku atkal noraidīja, mo-tīvējot, ka nevarot pieņemt ci-tu ārstu pacientus.

Minētie gadījumi lieku reizi pierāda rajona poliklīnikas zobārstu cietisirdību.

Noteikts secinājums šeit reizi par visām reizēm jādara ra-jona slimnīcas vadībai un jā-ievieš kārtība arī poliklīnikā, reizē iekārtojot arī registrāc-ijas žurnālu par ārstu ieraša-nos un aiziešanu no darba. Jāgādā, lai Kuldīgā būtu va-jadzīgais zobārstu skaits.

Z. Asums

NO TIESAS ZĀLES

Bargs sods zagļiem

Šā gada 21. novembrī uz apsūdzēto sola atradās jau-nieši 1934. gadā dzimušais Ar-nolds Dieziņš un 1935. ga-dā dzimušais Pauls Visvaldis. Jaunieši jau 1953. gadā sodīti par zādzību. Tikai šā gada pavasarī abi jaunieši atbrīvoti no apcietinājuma. Dieziņš ne-ilgi nostrādāja godīgā darbā, bet Visvaldis nemaz darbā ne-iesaistījās. Drīz vien abi jau-nieši atsāka savas noziedzīgās gaitas. Septembra mēnesī abi jaunieši, ielauzušies caur logu Kursas ciema „Freidu” un Rum-

bas ciema „Vizuļu” mājā, no-zaga pilsoņiem Aboliņiem un Jaunbelzējiem vairākas gultas, segas, vadmali, mēteļus, nau-du un citas mantas. Zagtās mantas pārdeva Kuldīgā, Lie-pājā un Ventspilī. Par iegūto naudu nopirka dažādas man-tas, bet daļu līdzekļu nodzē-ra.

Tautas tiesa abus zagļus sodīja ar ieslodzījumu labo-šanas darbu nometnē uz 10 gadiem.

T. Plavāne,
tautas tiesnese

Valentīns Ovečkins

GRŪTAIS PAVASARIS

(41. turpinājums)

— Suchorukovs?... Pagaidiet, tas, lēkas, viņu kālēs? Viņš ie-snedza lūgumu uzņemt partiju. Val viņš tev par to nekā netel-ca?

— Jā, iesniedzis. Sacija. Visu izstāstīja, kas tur bija. Dolgušins uzbrucis kā vanaģis viņu komu-nistiem.

— Nu, kā tu domā, Pjotr Illa-rionič, — uztraucās Marja Serge-jevna, — vai pareizi, ka viņš tur kaut ko ne labu izdarījis? Par to viņu taču tagad apvalno. No ap-gabala komitejas atbrauca biedri. Nu kā lai viņš tur būtu noturē-jies? Izlaidušies, pazaudējuši kau-nu un sirdsapziņu! Cik tālu nove-duši kolchozu!...

Martinovs ilgi klusēja.

— Lietā vispār riskanta. Sasaukt visu kolchozu uz partijas atklātu sapulci! Komunisti pazuda bezpar-tejisko jūrā. Tiešām iznāca kaut kas līdzīgs partijas tīrīšanai... Bet, varbūt, šo partijas organizāciju vajadzēja iztīrīt ar tādām līdzek-ļiem? Stāvoklis ir ārkārtējs—un arī šo ārkārtēji?... Rudenī „Cīņā” es gandrīz ar līdzīgu stāvokli sa-dūros, tomēr neizlēmu tādu soli. Bet apdomājos!...

— Lūk, es jau arī saku, Pjotr Illarionič, viņam vai-rāk pieredzes partijas darbā, viņš labāk par mums saprot, kas un kā jādara, — vajširdīgi telca Borzova, nepadomājot, vai Marti-novu tas iepriecina, ka rajonā le-radies cilvēks ar drošāku tvērie-nu darbā nekā viņš un lielāku le-dziļināšanos kolchozu dzīvē.

— Ļoti jūsmīgi tu stāsti par viņu, — piebilda Martinovs. — Kaut kāds komunistu ideāls. Tu esi par-tijas organizācijas sekretars, tu nedrīksti ar tādām lemlēmībām acīm skatīties uz direktoru, citā-di vēl nevēlēsi kādas kļūdas.

— Viņam ir sestais gadu des-mits, viņš jau nu es neieimlēšos, par daudz liela gadu starpība, — nesamulstot atbildēja Marja Ser-gejevna. — Domāju, ka viņš nav ideāls cilvēks, Pjotr Illarionič, bet neesmu vainīga, ka pagaidām ne-kā slikti pie viņa nevēroju.

Borzova izstāstīja par trakto-rīstu pirmāpavasara sapulci.

Saprotams, mēs ar Holodovu kā birokrāti izturējāmies pret šo lietu, pret socialistiskajām saisti-bām. Bet Dolgušins mums uzska-tāmi parādīja, lūk, kā jāorganizē masu darbs! Un Holodovam tikai vajadzēja viņam pateikties par pa-mācību, bet ne dusmoties par to, ka viņš prot sīrnīgāk un vienkāršāk pieiet cilvēkiem. Tas pats jau no-tiek arī ar Medvedjevu... Nav labi ar tevi, slimu, par to runāt, uztraukt tevi, nu bet ko, tu droši vien pats jau zin, dzirdēji no ci-tiem. Atstāji aiz sevis labu darbi-nieciņu. Pjotr Illarionič! Aplaimoji rajonu!

— Ne jau es viņu izprasīju uz šejieni. Vai tad tu nezini? Apga-bala komiteja viņu rekomendēja.

— Tu ar viņu pusotra gada no-strādāji kopā, vajadzēja cilvēku iepazīt.

— Strādāju, nu un kas. Nekāds grēkus pie viņa nevēroju. Tā neko, ne cepts ne vārīts.

— Lūk, un kļuva šis „ne cepts ne vārīts” par pirmo sekretaru! Saprotams, viņam grūti, atbildība, pirmo gadu tādā lielā lomā, saim-

niecisko zināšanu pamaz, vadības pieredzes nav. Tādēļ jau vajag aprunāties ar komunistiem, pie-saistīt sev palīgā aktīvu. Bet viņš kiledz uz tiem, no kuriem vaja-dzētu mācīties! Tā kiledz, it kā viņš būtu par visiem gudrāks, ti-kai viņš viens visu saprot, bet ap-kārt viņam — neļēgas pulkas... Lai arī viņi ir dažādi cilvēki ar manu blīžu viru, viņu metodes kaut kā ļoti līdzīgas.

— Tātad mani barat par Med-vedjevu?...

— Redzi, Pjotr Illarionič, var daudzus gadus nostrādāt rajonā, daudz laba izdarīt, bet vajag ta-ču, lai šis labais nostiprinātos. Vai tev pašam nebūs žēl, ja kāds pēc tevis pazudinās tavus pasākumu-s?... Visus kolchozu priekšse-dētājus jau pret sevi sacēlla. Man arī nav patīkami, kad, staigājot pa kolchoziem dzirdo no priekš-sēdētājiem, ka pie mums rajonā atkal ož pēc borzovčinas. Manu uzvārdu noniecinā. Pie viņa, kaut pase jāpārmaina! Uz pirmstau-lības uzvārda, uz Gromovas. Bet Dolgušinu viņš taisni ēd vienā ēšanā. Un arī tas nepalīdz Med-vedjevam. Prasa, un pareizi, sa-protams, prasa: „Aizmirstiet vecās metodes, vadiet kolchozus caur MTS. Rūpniecībā taču tā nenotiek, ka kāds ienāk uzņēmumā un bez direktora un galvenā inženiera ziņas sāk pēc sava prāta cechos pārkārtot darbāgaldus. Rūpniecībā tā nevar darīt, kāpēc tad tā var lauksaimniecībā? Jūs, braucāt uz kolchozu un dodāt tur kaut kādus rīkojumus, par kuriem es, MTS direktors, nekā nezinu. Jā, un ar ko tad jūs tur rajona cen-trā konsultējaties? Jums taču tur arī speciālistu nav pa-likuši, visi speciālisti tagad pie mums, MTS”.

— Tas ir ļoti slikti, — telca Martinovs, — ka Medvedjeva at-sēdina mūsu MTS atpakaļ vie-naldzīga darba uzņēmēja lomā. „Mēs jums traktoros, jūs mums naturmaksu.” Kā es ar to cīni-jos!...

— Lūk, un Dolgušins to pierā-da. „Lasiēt, saka, uzmanīgi CK Plenumu lēmumus. MTS — par-tijas atbalsta punkti laukos. Bet ne jau lauksaimniecības inven-tara iznomāšanas punkti. Ja jau tas būtu tikai iznomāšanas pun-kti, tad kāpēc pie mums turēt tādas speciālistu status? Kāpēc vajadzīgs es, direktors? Zonālā grupa? Lieki izdevumi! Pletiktu ar vienu dispečeru un remont-strādniekiem.” Vispār, Dolgu-šins prasa, lai visi saimnieciskie norādījumi, dažādi norīkojumi, visādas prasības — lai viss tas uz kolchoziem ietu caur MTS. Bet Vasiliju Michailoviču moka patmīlība. „Kā? Es, rajona komi-tees sekretars, savus rīkojumus lai saistu ar kādu tur MTS di-rektoru? Nevaru patstāvīgi dot norādījumus kolchozu priekšse-dētājiem? Partija augstāk par vi-su!” Lūk, mulķīga cīņa par varu. It kā pirmās cilvēks rajonā bū-tu tas, kas skatās par visiem kiledz.

Martinovs, aizlikdams roku aiz galvas, pavīla spilvena stūri, ne-veiklī pagrieždamies, saviebās aiz sāpēm.

(Turpinājums sekos)

Redaktors A. Blūms